

OP ZOEK NAAR HET DUIVELSEI



www.telegraaf.nl/reiskrant/julianatop/

Korjalen op de wal, echte junglewerk begint nu pas!

Op weg naar het Duivelsei. Het oorspronkelijke plan, het bereiken van de Julianatop, moest noodgedwongen al snel worden aangepast, omdat de kaarten naar de Julianatop waren weggegreven nadat de korjaal was omgeslagen in een waterval. Geluk bij een ongeluk, want de 'moeder aller eieren' is veel uitdagender. Ronald Naar ploegt door de Surinaamse jungle om de magische rots van graniet te beklimmen. In zijn kielzog Martin Fickweiler en Gerke Hoekstra, twee big-wall-klimmers, die graag het regenwoudavontuur aangingen en uw verslaggever. Na de tientallen roofvissen, kaaimannen en de valpartijen begint het echte werk. De rivieren laten we achter ons. Nu is het de jungle die wacht.



Junglegids Apante toont trots het ontbijt voor de volgende dag.

Groeten uit het ENGE BOS

door ROB HAMMINK

LUCIERIVIER (Suriname), zaterdag

„Het gevoel dat je écht helemaal alleen bent, niet een beetje op jezelf, nee, echt ver weg van de bewoonde wereld. Dat gevoel is uniek aan het worden op deze planeet. Zelfs aan het begin van de Patagoonse gletsjer ben ik twee jaar geleden mensen tegengekomen.” Beroepsavonturier Ronald Naar staat op een granietrots aan de oever van de Lucierivier en reageert op de vraag wat hem in hemelsnaam aantrekt in deze oerjungle, dit donkere diepe ongerepte bos vol gevaren. Hij benadrukt nog eens: „Het gevoel van eenzaamheid is indrukwekkend.”

Deze hele tocht is inderdaad indrukwekkend. In dit sprookjesparadijs worden we omringd door geluiden van onzichtbare dieren, die 's nachts tot leven komen: padden, kikkers, kevers, krekels, nachtzwaluwen, vleermuizen en niet te vergeten de brulapen, die het geluid maken van een neerstortende F16. De twee motoristen van de korjalen, Saleng en Winter en de twee gidsen Apante en Sensi maken duidelijk dat het fenomeen mens nog in staat is om te overleven zonder picodes, chipknip en voordeelbonnen waarmee een reis naar Turkije is te winnen. Ze horen en zien alles.

„Het gevoel van eenzaamheid is indrukwekkend”

Waar wij alleen takken zien, zien zij boskappen (leguanen). De prehistorische dieren vinden we dan 's avonds, als welke afwisseling op het menu, terug op ons bord, naast de eeuwige rijst. We hebben in vijf dagen tijd in twee korjalen via de Zuidrivier, na de roemruchte Tempervallen te hebben overleefd, dan eindelijk bijna het

ende van de Lucierivier gehaald. Met vallen en opstaan, letterlijk. Bij iedere waterval springen we zwijgend de boot uit en duwen we de trouwe uitgehakte boomstammen met man en macht tegen de stroom in omhoog. Wat in het begin een bezoekje was, is een noodzakelijk kwaad geworden, zeker op momenten als je door het vocht wit uitgeslagen voeten bijna zijn opgedroogd. En iedere keer weer de angst dat je apparatuur nat wordt, zoals de satelliettelefoon, waardoor de levenslijn naar de bewoonde wereld weg zou vallen. Geen mens die je dan nog vindt. „Die angst is redelijk slopend. En de angst wat er allemaal in dat water leeft, daar word je niet veel vrolijker van”, zegt Naar, refererend aan de piranha's en de anjumara, een roofkarpertje met tanden als scheermesjes. De lokale anekdote wil dat de anjumara heel blij is dat de piranha de slechte naam heeft ingepikt.

Uitdaging

Ronald Naar over het verloop van de expeditie: „Lichaamlijk valt het allemaal nog mee. Die uitdaging komt als we straks dwars door het bos naar het Duivelsei moeten lopen. Dan wordt het hakken gebalzen en meer gevaren trotseren.” Dan spreekt de klimicoon zijn grootste zorg uit en wijst op een zelfgetekend vierkantje op zijn kaart dat zo'n twintig bij twintig kilometer beslaat: „Als we die magische rots überhaupt vinden. Niets is zeker, zo veel is zeker, en dat is nu juist de uitdaging van het echte avontuur.” En rekenen op een gps, waarmee eenvoudig coördinaten zijn te vinden, kunnen we vergeeten. Dat ding heeft name-

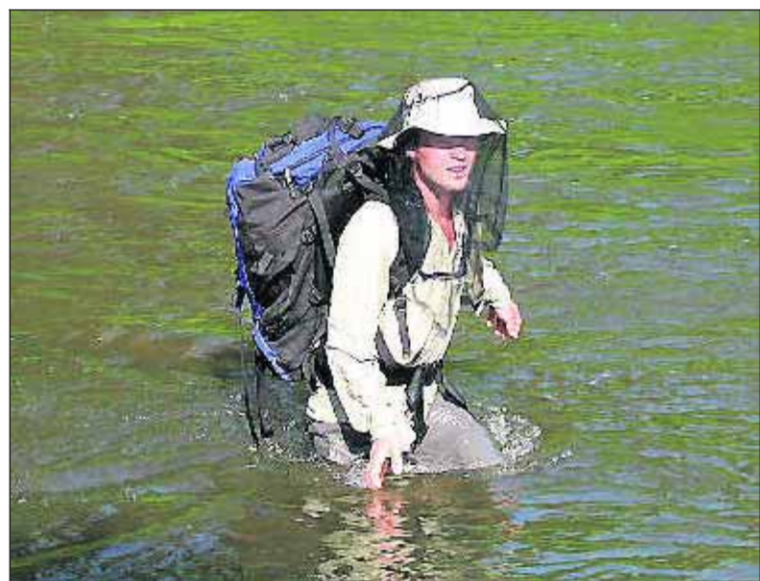
lijk al bij het vertrek de geest gegeven. Niet dat dit supersensitieve redmiddel veel zou hebben geholpen, want de kaarten die van dit deel van Suriname in omloop zijn, blijken uiterst magertjes in hun informatie. Naar de kaart kijkt en in de drijvende boomstam, zegt Naar: „We zouden toch al een uurtje geleden een zijrivier moeten tegenkomen... Zie jij iets?” Toegegeven: deze expeditie

Nederlandse wetenschapper die hier rond 1906 rondloopte, zou dan ook trots op ons zijn. Het doel is niet meer de Julianatop, zoals in eerste instantie gepland. A: het ding is al eens beklommen door Nederlandse militairen in 1963 en B: de kaart van het gebied waarin de top ligt, dreef weg na het omslaan van de boot, enige dagen geleden. Gelukkig, want het 980 meter hoge Duivelsei, gelegen tussen het

De junglebestormers en hun gidsen rusten uit bij een kampvuurtje.

Big-wall-klimmer Martin Fickweiler ploegt door het water naar de volgende waterval. „Oppassen voor kaaimannen!”

heeft alles wat een expeditie in de klassieke zin van het woord moet hebben. Eilert de Haan, een Nederlandse wetenschapper die hier rond 1906 rondloopte, zou dan ook trots op ons zijn. Het doel is niet meer de Julianatop, zoals in eerste instantie gepland. A: het ding is al eens beklommen door Nederlandse militairen in 1963 en B: de kaart van het gebied waarin de top ligt, dreef weg na het omslaan van de boot, enige dagen geleden. Gelukkig, want het 980 meter hoge Duivelsei, gelegen tussen het



„Ik had allerlei vervelende verhalen over Ronald Naar gehoord”

Fickweiler zelf is ook van het type: hoe spannender hoe beter. Twee maanden in Nederland en hij moet en zal weer weg. Hier, in deze uitvertoef van de wereld haalt hij zijn hart op. Met gevaar voor eigen leven stort hij zich van de ene waterval in de andere. Tijdens de korte pauzes, staat onze Martin tot aan de kin in het water te vissen. Stilzitten is dodelijk. Toch stond hij vanmiddag een contemplatief moment in het water te staren. „Dat er iemand een keer wordt gebeten, is duidelijk. Alleen door wat en wie zal het zijn? Ik ga toch iets voorzichtiger doen.” Nadat ik bijna zelf op een kaaiman stapte, kan ik zijn voornemen alleen maar aanmoedigen.

Onzekerheid

Collega big-wall-klimmer (mannen die in een hangmatje op 800 meter hoogte aan een verticale bergwand overnachten) Gerke Hoekstra vat de hele reis in alle eenvoud mischien wel het beste samen: „Alsof ik in een blad van National Geographic ben terechtgekomen. Het is de onzekerheid die deze expeditie zo spannend maakt. Gaan we dat ei halen en hoe? Het valt me tot nu toe allemaal wel mee. Ik dacht dat de jungle veel vijandiger zou zijn en er slangen in iedere boom zouden hangen.”

Vervolgens verzorgt hij zijn imponerende beenwond. Gevallen van een steen, amper tien centimeter hoog. „Als ik klim ben ik voorzichtiger dan wanneer ik loop, let maar op.” Zo ver is het nog niet. Eerst vanavond het kamp voor de nacht inrichten, ditmaal een eeuwenoude plek van indianen, weet bosneger Sensi, die vergroefd is met het oerwoud. In het keiharde graniet zitten uitgesleten delen. „Zij slapen hier de punten van hun pijlen.”

Her en der liggen natte spullen op het warme graniet te drogen. De zon gaat onder. Het kampvuur dient als fornuis. De nacht wordt wakker en onze hangmatten hangen. Als ik achter een rots een intiem moment beleef en de natuur teruggeef wat ik gisteren van haar nam, hoor ik opeens Ronald Naar tussen de krekels door: „Hé, meneer de verslaggever heeft u het een beetje naar uw zin?” Hij komt aanlopen met een kopje water uit de rivier. Vrienden voor het leven, tot nu toe...

Kralen voor kanjers met kanker

door MARJOLEIN HURKMANS

UTRECHT, zaterdag Voor iedere behandeling staat een kraal; een rode kraal voor een prikje, een ster voor een nachtje slapen in het ziekenhuis, een slakje voor een beenmergtransplantatie, een leeuwenkopje voor het aanmeten van een beenprothese. Maar ook een smiley. „Voor als je jarig bent terwijl je in het ziekenhuis ligt”, vertelt Sabine Rens. Zij is de projectcoördinator van 'Kanjerketting' dat in opdracht van de Vereniging Ouders, Kinderen en Kanker (VOKK) speciaal is ontwikkeld voor kinderen met kanker. Momenteel loopt er een pilotproject in het VU ziekenhuis in Amsterdam.

„In ziekenhuizen waren er altijd al beloningssystemen voor zieke kinderen”, legt Sabine uit. „Als je een prik had gehad, mocht je een puntenlijstje van poppetjes kiezen uit zo'n grote glazen pot. De kanjerketting is op hetzelfde principe gebaseerd. Maar in plaats van een waardeloos stukje plastic dat meteen weer wordt vergeeten, geven



ook een band tussen de patiënten onderling. Het is heel moeilijk om met zo'n ernstige ziekte in het ziekenhuis te liggen en je kan je er behoorlijk eenzaam voelen. Het is troostend om dan te merken dat er andere kinderen zijn die ook een ketting hebben en dus hetzelfde meemaken als jij. Je voelt je er minder alleen door en je hebt iets om met elkaar over te praten, 'goh, waar heb je die kraal voor gekregen, die heb ik nog niet', waardoor je gemakkelijker vriendjes maakt.”

Scheppen een band

„De kralen zijn bedoeld als een steuntje in de rug”, vervolgt ze. „Maar ze scheppen

'Kettingen scheppen een band tussen de patiëntjes'

Voor elke dapper daad een kraal; één voor een prikje, een andere voor een nachtje slapen in het ziekenhuis, etc.

ook een band tussen de patiënten onderling. Het is heel moeilijk om met zo'n ernstige ziekte in het ziekenhuis te liggen en je kan je er behoorlijk eenzaam voelen. Het is troostend om dan te merken dat er andere kinderen zijn die ook een ketting hebben en dus hetzelfde meemaken als jij. Je voelt je er minder alleen door en je hebt iets om met elkaar over te praten, 'goh, waar heb je die kraal voor gekregen, die heb ik nog niet', waardoor je gemakkelijker vriendjes maakt.”

kralen 'Bravery Beads' (moedigheidskralen) worden genoemd. „Daar maken ze de kettingen van houten en plastic kralen”, weet Sabine. „Wij vonden dat te gewoontjes en laten de kralen maken door een vrouw die er fimo klei voor gebruikt. Iedere kraal wordt dus met de hand gemaakt.”

De Vereniging van Ouders, Kinderen en Kanker hoopt dat de kanjerketting zo snel mogelijk in alle ziekenhuizen waar dergelijke patiëntjes worden behandeld, wordt ingevoerd. De organisatie Dare2Share organiseerde gisteren een beachparty met optredens van onder andere de dj's Erick E, Ricky Rivo, Cuzco en Lucien Foort in strandtent 'De Republiek' in Bloemendaal. De opbrengst van het feest kwam volledig ten goede aan de introductie van de Kanjerketting.

JUNGLE EXPEDITIE
De rugzak van Rob Hammink

- overleven
 - handschoentjes
 - tropenhoed (met insectengaas)
 - 4 x regenponcho
 - 2 x onderbroek
 - zwembroek
 - reserve broek
 - extra overhemd
 - waterschoenen
 - 2 x wandelstok
 - zonnebril
 - eetbak
 - sneldrogend handdoekje
 - dolk
 - knipmes
 - zaklamp (los)
 - hoofdlamp
 - batterijen
 - waterfles
 - verrekijker
 - hangmat
 - gedroogd voedsel
 - zout
 - mok
 - waterdichte zak
- apparatuur
 - Getac laptop incl. batterijen en autoadapter
 - 4 x Solar battery Chargers incl. aansluitkaste en verlengsnoeren
 - Batterypack met 12volt autoaansluiting
 - Iridium satelliet telefoon incl. autolader
 - Inmarsat Bgan satelliet modem incl. batterijen, autolader en ethernet-kabel
 - Sony camcorder incl. batterij en lader
 - photocamera Canon Powershot A95 incl. AAA batterijen, waterdichthuis en CF-kaartlezer
- medicijnenkit met o.a.:
 - anti-insectenlotion
 - penicilline
 - tekenpen
 - 2 x adrenelinespuit (tegen coma)

Low Alpine rugzak